

ERFELIJKHEID

11 maart 1982

Erfelijkheid is kort en eenvoudig gezegd het volgende: in elke cel bevindt zich een hoeveelheid informatie. Deze informatie is zodanig dat ze in de eerste plaats de eigen kwaliteiten van de cel beschrijft en daarbij ook een soort blauwdruk bevat van het geheel. Het is zelfs gebruikt bij pogingen om uit een cel een organisme te doen herontstaan waarvoor men de wat verkeerde term "klonen" geeft gebruikt. Het is gebleken dat men wetenschappelijk nog niet ver genoeg is gevorderd om uit een enkele cel van een orgaan het gehele orgaan te laten herontstaan, maar dat men wel weefseluitbreiding krijgt waardoor inderdaad een differentiatie ontstaat doordat de cel zich aanpast volgens het ingelegde patroon aan de omstandigheden waarin ze verkeert en zo ten aanzien van andere cellen een gespecialiseerde functie inneemt.

Wanneer een eicel wordt gepenetreerd ontstaat erfelijkheid. Want alle kwaliteiten die bij de penetratie van de eicel aanwezig zijn zowel in de zaadcel als in de eicel voegen zich samen. Zij vormen samen een zeer ingewikkelde moleculair-structuur. Deze structuur wordt bij de celdeling vervolgens aan andere cellen overgedragen waardoor de cellen op grond van hun relatie ten aanzien van elkaar de blauwdruk a.h.w. verder in werking doen treden. De meest bekende verschijnselen van erfelijkheid zijn bv. de huidskleur die vele geslachten kan doorwerken. Ook als je te maken hebt met zwarte mensen die steeds weer met blanken trouwen, dan blijft er toch altijd weer een mogelijkheid van terugval naar de donkere kleur die in de formatie aanwezig is gebleven. Daardoor kan die verhoogde pigmentatie herontstaan.

Hetzelfde geldt voor de kleur van ogen en ook voor haarkleur. Dit zijn de dingen waaraan je het gemakkelijkst de erfelijkheid kunt herkennen.

Daarnaast is het ook vaak de lichaamsbouw. Je hebt de wat gedrongen typen, de pictische typen, met een zwaar beenderstelsel. Als twee van die typen een kind voortbrengen, dan is het bijna zeker dat het kind eveneens een gelijke bouw vertoont. Wij weten ook dat erfelijkheid bepaalde zwakten overbrengt.

Als bv. zenuwoverspanning bij de vader en de moeder voorkomt, is de kans erg groot dat het kind eveneens zwakke zenuwen heeft en dus gemakkelijker overspannen of overprikkeld geraakt. Dit is dan kort en goed het hele verhaal. Stoffelijk gezien worden de kwaliteiten van het voorgeslacht op het nageslacht overgebracht en in samenwerking met alle andere factoren gevormd tot een bepaling van het lichaamstype, de daarin bestaande kwaliteiten, de eventueel sterke en zwakke punten. Verder is het duidelijk dat bij vermenging van rassen of soorten een aantal factoren worden ingevoerd die niet gelijkwaardig zijn, d.w.z. dat ze niet in de eicel en in de zaadcel beide aanwezig zijn. Is dit het geval, dan zal de sterkste factor de overhand hebben. Komt in beide cellen een bepaalde factor voor, dan zal die altijd in de lichaamsbouw en in de kwaliteiten van het lichaam mede tot uiting komen. Zijn het twee elkaar tegengesteld beïnvloedende factoren, dan kunnen we aannemen dat deze factor grotendeels of geheel in de lichaamsstructuur wegvalt.

Tot dusver is het allemaal heel eenvoudig, want nu gaat het alleen om celkwaliteiten: de blauwdruk van de lichaamsbouw. Er is meer. Levenservaringen behoren eveneens tot de lichamelijke en worden voor een deel via de lichamelijke in de cellen ingelegd.

Hierdoor ontstaan er residuen die men dan zou kunnen omschrijven als erfelijk geheugen. Bij bepaalde regressiemethoden heeft men inderdaad de herinnering kunnen volgen. De herinnering valt bij de geboorte weg en volgt dan opeens een van de ouders. Dit kan, zo heeft men tot nu toe proefondervindelijk bewezen, soms 5 à 6 geslachten aanhouden.

Wel worden de indrukken vager en minder scherp omljnd, maar ze blijven aanwezig. Dan kunnen we dus op grond daarvan wel veronderstellen dat er een soort erfelijk geheugen is dat gelijktijdig een erfelijke conditionering inhoudt. De angsten uit het verleden kunnen wel degelijk een rol spelen bij de mens in het heden. Hij heeft in zijn leven en ervaringen dus geen reden om die angsten te ontwikkelen. Hij heeft deze gewoon van het voorgeslacht geërfd. Dat dergelijke angsten in zeer vele gevallen bijzonder sterk worden overgedragen is de laatste tijd een van de punten van debat o.a. in de psychiatrie.

Hiermee komen we aan een beeld dat toch een beetje anders is dan het gebruikelijke. Men zegt: erfelijk, dat zijn kwaliteiten die je meekrijgt. Maar het is ook een groot gedeelte van je onderbewustzijn dat mede geconditioneerd is. Met andere woorden: je hebt op grond van de lichamelijke structuur een voorkeur voor bepaalde ervaringen, terwijl je gelijktijdig andere ervaringen afwijst. Dit kan zover gaan dat mensen alleen vanwege deze erfelijke factoren een bepaald temperament ontwikkelen en dit niet kunnen beheersen.

Het is ook duidelijk dat, bepaalde wraakgevoelens, die in het voorgeslacht hebben bestaan, zich soms uitwerken in een ongevoeligheid voor het lijden van anderen of in een zekere wraakzucht tegen de maatschappij of zelfs tegen mensen met een bepaald uiterlijk in het heden. Dit zijn niet alleen maar gewone afwijkingen zoals men wel eens pleegt te veronderstellen. Dit zijn heel vaak zuiver erfelijk overgebrachte factoren.

Wij hebben dus te maken met een lichaam met een a.h.w. voorbereid onderbewustzijn waarin reeds op het moment van de geboorte en in feite reeds enige tijd daarvoor een in beelden, veronderstellingen, herinneringen uitgedrukt onderbewustzijn aanwezig is. Dit is van groot belang bij incarnatie.

Wanneer namelijk bij incarnatie de geest in staat is om de mogelijkheden van de vrucht (de genen) te lezen, dan is hij daardoor ook instaat de kwaliteiten en eigenschappen (ook bepaalde psychische kwaliteiten en eigenschappen) van een wordend lichaam op de juiste waarde te schatten. Dit betekent dat vooral de mensen, die het meest bewust op aarde incarneren, altijd zullen zorgen dat zij een voertuig krijgen dat aan hun behoefte is aangepast, niet alleen aan de zuiver lichamelijke structuur en eigenschappen naar ook op grond van het voorouderlijke geheugen dat daarin is vastgelegd. Dit alles is in het algemeen.

Nu zijn er proeven gedaan waardoor blijkt dat je een eikel kunt bevruchten, als ze gepenetreed wordt zonder dat er een zaadcel is. Anders gezegd, zonder bevruchting kan een vrouw een kind voortbrengen.

Dat is iets waar heel veel mensen raar tegenaan kijken en de heren zullen dat ongetwijfeld verfoeienswaard vinden. Deze proeven zijn genomen. Het blijkt dan dat het aantal erfelijke factoren zwakker is aan de ene kant, maar dat tevens een veel sterkere imitatie van de gehele opmaak van de moeder plaatsvindt. Bovendien is er in dergelijke gevallen altijd een zeer sterke voorkeur voor het vrouwelijke geslacht. Wetenschappelijk heeft men nog niet kunnen bewijzen dat het even gemakkelijk zal zijn om zo ook het mannelijke geslacht voort te brengen. Theoretisch zou het mogelijk zijn. Als we aannemen dat de verhalen omtrent Jezus' geboorte juist zijn, dan moeten we ook aannemen dat het bij uitzondering wel denkbaar is. Hier openbaart zich eigenlijk een groot probleem. Erfelijkheid kan eigenlijk het best worden bestreden door een zo groot mogelijke variatie van de ingebrachte factoren. Als je dat niet doet, dan versterk je steeds weer dezelfde zwakke en dezelfde sterke punten. Je krijgt dus veel sterker lichamen met gefixeerde persoonlijkheden met minder reactiemogelijkheden.

Bovendien kun je de sterke punten meestal niet tot uiting brengen. De zwakke punten zullen heel vaak gaan overheersen. Vandaar het gevaar dat er bestaat bij inteelt. De mensen hebben daar vroeger eigenlijk al instinctief op gereageerd doordat ze een bruid altijd gingen stelen. Een meisje huwde ook niet in haar eigen stam. Zij werd gestolen door een man uit een andere stam. Hierdoor kreeg men een vermenging van erfelijkheidsfactoren die de levensvatbaarheid en de diversiteit van lichamelijke typen ten goede kwam. Voor werkelijk vers bloed zorgen is dus niet een kwestie van een goede donor vinden. Het is wel degelijk een voortdurend toevoegen van nieuwe erfelijke factoren aan de bestaande stam.

Hoe groter het aantal mogelijke varianten is - als we het anders uitdrukken: de eenzijdig aanwezige eigenschappen tijdens het samenvloeien van eikel en zaadcel - des te groter is het aantal mogelijkheden tot ontwikkeling en hoe sterker het aanpassingsvermogen van het lichaam, zal zijn ten aanzien van de omstandigheden waarin het in de prenatale periode verkeert en zelfs nog de omstandigheden waarin het in de eerste 3 à 4 jaar van de lichamelijke groeiperiode verkeert. Dat is heel typisch. Wij kunnen de erfelijkheid dus niet alleen maar beschouwen als een noodlot dat ons is opgelegd of iets wat wij aan onze ouders te danken hebben. We moeten het ook zien als een mechanisme waardoor er een aanpassingsmogelijkheid ontstaat. Een zuivere stam is over het algemeen een zwakke stam. Degenen die dat niet geloven moeten dat maar eens vragen aan iemand die rashonden fokt. U zult dan zien dat juist, als je veel wilt fokken met honden van bepaalde kwaliteiten, het ras op den duur

steeds meer fouten gaat vertonen en minder levensvatbaar wordt. Hetzelfde wat voor de honden geldt, geldt ook voor de mensen. Vermenging is dus goed.

Dan zijn er mensen die zeggen: wij zijn tegen rassenvermenging. Ik kan dat voor een deel volgen, niet geheel. Ook hier is de erfelijkheid weer de achtergrond. Een neger heeft nu eenmaal erfelijk andere eigenschappen en kwaliteiten dan een blanke. Als nu beiden in een periode verkeren waarin de laatste 2 à 3 generaties er nogal wat problemen zijn geweest, dan is het zeer waarschijnlijk dat de spanningsmomenten (de afweer tegen de wereld in het lichaam en ook in de herinnering) psychisch veel sterker zijn ontwikkeld dan normaal. Wij krijgen dan te maken met mensen die vijanden worden van hun omgeving zuiver op grond van erfelijke kwaliteiten.

Zelfs een incarnerende geest, tenzij hij zeer sterk is, is niet in staat om deze kwaliteiten binnen de perken te houden. Aan de andere kant is het natuurlijk mogelijk dat ze voortkomen uit een stel voorouders die tenminste de laatste 2 'a 3 generaties een redelijk harmonisch leven hebben opgebouwd en die een aantal vergelijkbare denkbepelden of bestrevingen hebben gehad. Dan zijn de gewoonte- en de lichaampatronen wel anders, maar hier wordt het karakter ten goede gevormd. Men zegt ook wel eens: gemengd bloed betekent of heel goed of heel slecht.

Naarmate wij ons verder bezighouden met rassenvermenging moeten wij tot de conclusie komen dat in die vermenging niet alleen uit de lichamelijke kwaliteiten maar ook uit de herinneringskwaliteiten een totaal nieuw type mens kan ontstaan dat ook een totaal nieuwe mogelijkheid voor incarnatie biedt. Er zijn geheel andere uitingsmogelijkheden en daardoor geestelijk gezien ook andere bereikingen mogelijk. Als wij al die dingen weer samenvatten (ik hoop dat ik het duidelijk heb gedaan), dan komen we tot het volgende punt: genetische manipulatie.

Het is mogelijk, zij het maar zeer ten dele (binnenkort zal het wel wat beter worden binnen de eerste eeuw) om de genen a.h.w. te manipuleren. Je kunt dus bepaalde eigenschappen en kwaliteiten a.h.w. elimineren uit het keuzepakket dat bij de bevruchting ontstaat. Als je dit doet, dan kun je die mens aanpassen aan het heden. Maar als de mensen te sterk zijn aangepast aan een bepaald aantal condities, dan blijkt dat hun mogelijkheid tot een zich aanpassen aanzienlijk terugloopt. Dat houdt in, dat genen-manipulatie misschien wenselijk lijkt (je kunt er veel ellende mee uit de weg ruimen, zegt de wetenschap), maar aan de andere kant schept ze eveneens zeer grote gevaren. Het allergrootste gevaar is, het wegvallen van het vermogen tot aanpassing.

Nu weet u dat het lichaam dit heel snel doet. Om een voorbeeld te geven: als je de mensen ongeveer 2 à 3 geslachten helemaal vrij weet te houden van tbc, dan zou een ongevaarlijke, lichte tbc-besmetting bij een persoon kunnen voeren tot een zeer groot aantal tbc-gevallen waarbij bovendien de vatbaarheid voor de kwaal aanmerkelijk groter is dan normaal.

Hier hebben we te maken met een vatbaarheid die ontstaat nadat een lange tijd geen afweer daartegen aanwezig is geweest. Als we kinderen onmiddellijk in een dergelijk milieu zouden plaatsen - laten we dit even als voorbeeld- aannemen - terwijl hun ouders 2 à 3 generaties hebben geleefd in een omgeving waarin absoluut geen tuberkelbacil aanwezig was en waarin besmettingen met coccen niet of zelden voorkwamen, dan zullen we zien dat de kinderen niet in staat zijn zich onmiddellijk aan te passen. Zij hebben kunstmatige bescherming nodig. Maar als een kind die kunstmatige bescherming krijgt en zich dus enigszins aanpast, dan zullen die kinderen van dat kind weer een grotere resistentie vertonen: ze hebben een betere afweer tegen de kwaal. Het is erg interessant dat te zien. Wij kunnen ten aanzien van de huidige maatschappij daar wel enkele conclusies uit trekken. Dat zal ik dan ook even doen.

Ten eerste: zeer veel ziekten zijn tegenwoordig uitgeroeid. Nu is ziektebestrijding voor een zeer groot gedeelte gebaseerd op een beperkte kennis plus een bestrijding van symptomen. (De medische stand weet dat ik niet geheel ongelijk heb.) Dit impliceert dat er dus vatbaarheden blijven bestaan, maar dat bepaalde symptomen steeds minder voorkomen. Dat houdt weer in dat de symptomen een nieuw ziektebeeld zullen vertonen in volgende generaties, ofschoon de oorzaak feitelijk een vergelijkbare of zelfs een gelijke is.

Ten tweede: mutaties komen voor op het ogenblik dat kunstmatige bestrijdingsmiddelen in een te sterke mate worden gebruikt, terwijl ze op zichzelf niet afdoende zijn. Denkt u maar aan de bestrijding van ongedierte door DDT. DDT blijkt eigenlijk

gevaarlijker te zijn voor de mensen dan voor de insecten, want als je er teveel van neergooit, dan kunnen ze er nog een extra korreltje van meepikken.

Wij zien soortgelijke ontwikkelingen met de vergiftiging van muizen en ratten. Het is een heel lange tijd gebruikelijk geweest bepaalde vergiften te gebruiken om deze knaagdieren uit de menselijke gemeenschap zo snel mogelijk te verwijderen. Maar wat blijkt nu? De toegepaste vergiften en ook een aantal oudere vergiften werken niet meer op een groot aantal stammen van muizen en ratten in deze tijd. Je kunt ze daarmee niet meer verdelen; ze zijn ervoor immuun geworden. Dit houdt in dat een mens, die lange tijd leeft in een milieu met bepaalde fouten daardoor zelf een zekere weerstand, maar voor zijn nageslacht waarschijnlijk een absolute immuniteit kan bereiken. Dit kan op de ontwikkeling zoals ze nu op de wereld plaatsvindt van groot belang zijn.

U hebt erfelijk aan uw kinderen al een grote ongevoeligheid voor lawaai overgedragen. Een Romein was nog gek geworden van het autolawaai dat u niet eens meer opmerkt. U hebt aan uw kinderen verder een aanpassing ten aanzien van verontreinigde lucht overgedragen. U heeft verder de kinderen gewend aan een aantal zeer kunstmatige voedingsmiddelen of daaraan toegevoegde stoffen waardoor ze in staat zijn om hun spijsverteringssysteem daaraan aan te passen. Het is mogelijk dat iemand uit 1900 zich doodvreet aan patat. Voor iemand uit 1982 begint het al een vraag te worden of dat nog mogelijk is. Voor iemand uit 1999 zal het waarschijnlijk onmogelijk zijn. Het gaat dan vooral om de verwerking van bepaalde vetzuren. De spijsvertering past zich aan, de ademhaling past zich aan. De bloedsomloop past zich aan. De erfelijkheid is dus erg belangrijk, omdat ze ons in staat stelt te leven in een milieu dat voor onze voorouders niet meer leefbaar zou zijn. Bij een verdere en geleidelijke verandering van dit milieu zullen wij een nageslacht voortbrengen dat zich kan handhaven in omstandigheden die voor ons nog fataal zouden zijn. Het is ook een aanpassingsmechanisme. Als je dat aanpassingsmechanisme nu probeert te koppelen aan het erfelijke geheugen, dan zal het duidelijk zijn dat er soms strijdigheden zullen optreden tussen deze vage herinneringen die uit het voorgeslacht zijn overgenomen en de feitelijke mogelijkheden en werkelijkheden van het lichaam. Hoe sneller de veranderingen in het milieu en daarmee de noodzaak tot aanpassing aan nieuwe milieueisen zich zal afspelen, des te groter de strijdigheid zal worden ten aanzien van de geheugenresiduen van vorige geslachten die in het celgeheugen waren opgeslagen. Dat betekent, dat we daardoor zeer waarschijnlijk een strijdigheid krijgen tussen impuls en mogelijkheid; dat er angsten worden ontwikkeld die zuiver atavistisch (een onverwachte ommekeer; Red.) zijn en die helemaal niets meer te maken hebben met het heden dat er vaardigheden worden verlangd die op dit moment niet alleen niet bereikbaar zijn, maar die ook niet nuttig zouden zijn. Beelden uit het verleden domineren de mens.

Als je dit vanuit een geestelijk standpunt beschouwt, zeg je: tot op zekere hoogte is het goed dat er in de mens een schakel is met het lichamelijke verleden. Want alleen daardoor wordt krachtens die onderbewuste impulsen een zekere continuïteit in het beschavingspatroon geschapen waardoor veranderingen zich nimmer plotseling kunnen afspelen, maar alleen langs lijnen van geleidelijkheid, zodat een lichamelijke aanpassing aan een eventuele verandering van de omgeving daardoor in de hand wordt gewerkt. Het is misschien jammer dat ik dat zo zeg. Maar al die ideeën van de wereld in een paar jaren veranderen is onmogelijk. Mao heeft gedacht: als we de mensen maar goed opvoeden, dan veranderen we de Chinese samenleving. Het was ongetwijfeld een heel groot sociaal experiment waaraan hij was begonnen. Maar wat heeft de praktijk nu bewezen?

De formuleringen die de mensen hebben geleerd houden ze aan. Hun praktijken echter grijpen voor een groot gedeelte terug naar zeker de laatste Mantsjoe-dynastie, de laatste keizerin in die tijd. Hun reacties in de praktijk zijn dus eigenlijk meer afgestemd op alle waarden die in het oude keizerrijk nog van belang waren dan op alles wat in de republieken tot aan de huidige toe als zozeer belangrijk wordt verkondigd.

Dit is natuurlijk erg bitter. Maar als ze het lang genoeg volhouden, dan ontstaat langzaam maar zeker een conditionering die ook in de genen mede is vastgelegd, krijgen we mensen die gaan beantwoorden aan de werkelijke waarden en feiten van het huidige systeem. Het systeem kan dan wel veranderen, maar je kunt die mensen dan weer niet zo plotseling veranderen. We vinden dit geestelijk gezien juist een heel groot voordeel.

Wanneer je incarneert en je zou incarneren in een wereld die zo snel verandert dat je niet in staat bent je aan te passen, dan is het bijna zeker dat je bewustwording daarvan schade

oploopt. Bovendien zul je in veel persoonlijke conflicten betrokken worden, die overbodig zijn en die zeker voor het geestelijke bestaan later eigenlijk geen betekenis hebben. Juist de vertraging lijkt ons zo gunstig omdat de mens moet leren zich aan te passen aan een ander milieu.

Dat er ook gevaren aan verbonden zijn is duidelijk. Om u een voorbeeld te geven: We hebben in deze tijd te maken met een mechanistische en technische beschaving. Deze cultuur gaat dus uit van o.a. productiemogelijkheden, productiemiddelen, productiemethoden. Direct of indirect beheersen deze de sociale samenhang. Maar de mensen die nu leven zijn innerlijk niet daarop gebaseerd. Ze hebben misschien een aantal waarden overgenomen uit de begintijd van de industrialisatie, maar een groot gedeelte daarvan ligt nog op een vlak van hun eigen persoonlijk belang en de wijze waarop vroeger en in het heden een ieder voor zichzelf moest zorgen. Dit houdt weer in dat ze zich niet kunnen inpassen in een systeem zoals het tegenwoordig sociaal bestaat. Het houdt gelijktijdig in dat de onmogelijkheid rijst om een morele aanpassing te krijgen die in overeenstemming is met de feitelijke technische bereiking en de middelen. Dan is de enige mogelijkheid om daaraan iets te veranderen: de invloed vanuit de geest.

De invloed vanuit de geest kan in de eerste plaats worden verkregen door een bewuste incarnatie van geesten die alle eenzijdige factoren onderdrukken die strijdig zijn met het vinden van een moreel bewustzijn en ook van een mentaal wereldbeeld in overeenstemming met de huidige kwaliteiten en mogelijkheden van de maatschappij.

In de tweede plaats kan de geest proberen de geest in de mens aan te spreken, want een geest die geen lichaam heeft, heeft toch een groot aantal contactmogelijkheden die meestal ook betrekking hebben op de geest, die in de mens is geïncarneerd. Al deze werkingen zijn weliswaar onbewust of onderbewust. Ze komen slechts ten dele en dan nog in zeer selecte vertalingsvormen naar het waakbewustzijn, maar de invloed betekent wel, dat een aantal herinneringsfactoren, die zijn opgeslagen in het onderbewustzijn van de mens op grond van erfelijkheid, te moduleren valt. Je kunt ze niet wegnemen, maar je kunt ze zodanig aanvullen of soms neutraliseren dat hierdoor een bewuster, een meer waakbewust leven als het ware mogelijk is waarbij de instinctfactoren, op bepaalde punten althans, wegvallen.

Vanuit dit standpunt is het dus erg belangrijk dat de mensheid niet alleen maar blijft bestaan - al lijkt het soms moeilijk om dat waar te maken over een langere tijd zoals het nu gaat - maar het is ook zeer belangrijk, dat de mens blijft groeien, dat hij blijft veranderen.

Er zijn geen plotselinge mutaties nodig, tenzij de omstandigheden plotseling veranderen. Dat moet u wel onthouden. Het is niet belangrijk dat alle genetische kwaliteiten ineens worden omgeturnd naar een nieuwe maatschappij, tenzij er een zoveel hogere radioactiviteit gaat heersen op aarde dat men eigenlijk een soort stralingsvreter moet worden om te kunnen leven; dat men in het bloed een andere samenstelling nodig heeft, dat de afweer van het eigen organisme t.a.v. stralingen groter wordt etc. In een dergelijk geval is de mutatie noodzakelijk om de soort in stand te houden. Normaal zal een te plotselinge mutatie iemand alleen buiten de gemeenschap plaatsen. Een typisch voorbeeld: stel, dat telepathie door mutatie een absoluut beheersbare kwaliteit wordt en direct bruikbaar. Zo'n persoon is dan gedachtelezer. Hij kan ook gedachten uitzenden. Zolang zo'n groep telepaten klein blijft, zal ze waarschijnlijk wel gebruikt kunnen worden, als ze zich wil laten gebruiken. Zodra echter de groep te groot wordt, zal ze worden vervolgd en onderdrukt. Een dergelijke groep heeft als minderheid de neiging om zich te manifesteren. Dat weet u. Minderheden, die zich niet te sterk onderdrukt voelen, hebben de neiging om op te komen voor rechten die ze feitelijk niet bezitten en soms niet eens waard zijn. Als dit gebeurt, krijgen we een heksenjacht.

De heksenvervolgingen van voorheen waren niet alleen de vervolgingen van een natuur-godsdienst, maar wel degelijk ook een poging om een aantal ontwikkelde paranormale kwaliteiten uit te roeien. Dat aspect wordt heel vaak over het hoofd gezien. Als uw ouders beiden helderzienden waren, dan zult u zelf een mate van helderziendheid hebben. Als een van beide ouders mediamiek was en de andere niet, dan is de kans ongeveer 50 tot 60 % dat u althans latent een aanleg heeft voor mediumschap. Op deze manier worden paranormale kwaliteiten of gevoeligheden buiten de nu geldende norm eveneens doorgegeven.

Ik zou erop willen wijzen dat we op het ogenblik te maken hebben met een aanmerkelijke toename van juist deze z.g. occulte of paranormale gevoeligheden bij de mens. Het succes van

een zeer groot aantal cultussen en groepen - of dat nu Hare Krishna is of wat anders - is zelfs voor een deel mede gebaseerd op een gevoeligheid waardoor men zich aangetrokken voelt tot datgene waarin de eigen gevoelens zodanig worden bevestigd dat het eigen empathisch vermogen moeiteloos kan functioneren.

Het blijkt verder dat onder die mensen - al dan niet beheerst - de mate van telepathisch opvangen sterker wordt. In een aantal van de nu bestaande richtingen zien we ook heel veel mensen samenkomen die een gevoel voor helderziendheid hebben. Normalerwijs weten ze dat eigenlijk niet, maar in die bewegingen ontwikkelen zij het vermogen om o.a. aura's te zien en heel vaak ook entiteiten uit onze wereld waar te nemen. Dit moet in de erfmasa mede aanwezig zijn geweest. Dit houdt in, dat we nu zeker over praktisch de gehele wereld al in een derde generatie verkeren waarin ongeveer 10 % van de mensen genetische kwaliteiten bezit die paranormaal waarnemen. Zij bevorderen a.h.w. het leven en het denken op een ander vlak. Gezien de sociale samenhangen zal misschien één op de tienduizend ertoe komen om die gaven volledig te ontwikkelen. Er zullen daarnaast ongeveer 2 à 3 per duizend zijn die dergelijke kwaliteiten althans deels ontwikkelen en gewoonlijk grotendeels onbewust in hun dagelijks leven gebruiken.

Dan kunnen we uit deze erfelijkheid nog een andere conclusie trekken:

Zij is niet alleen maar een mechanisme waardoor de mensheid in stand wordt gehouden en gelijktijdig een afgeremde aanpassing kan ondergaan ten aanzien van nieuwe ontwikkelingen. Het betekent ook, dat de kwaliteiten van de mens voortdurend herontwikkeld worden in overeenstemming met de werkelijke behoeften die voor de mens en de gemeenschap van de mensen bestaan.

Een maatschappijvernieuwing is niet denkbaar, tenzij er een mentaliteitsverandering plaats heeft. Een mentaliteitsverandering kan niet ontstaan zolang het totale waarnemen materialistisch gebaseerd blijft op de logica, de theoretische gegevens van deze tijd etc. Pas op het ogenblik dat we komen tot een soort superlogica en men zich niet alleen bezighoudt met de gegevens van deze tijd, maar ook met de betekenis die ze werkelijk bezitten, is het mogelijk die verandering tot stand te brengen.

Dan kan ik aan het einde van de inleiding althans één blijde veronderstelling uitspreken. Ik meen, dat de mensheid op dit moment zowel lichamelijk als ook ten aanzien van haar geestelijke mogelijkheden ontwikkelingen doormaakt waardoor de lichamen in de toekomst in steeds grotere mate de woning kunnen zijn van geesten, die niet alleen maar op zuiver stoffelijk vlak bewust zijn. Een uitbreiding van het bewustzijn naar andere waarden en werelden is denkbaar. Daarnaast schijnt deze ontwikkeling in te houden dat een smelting van bepaalde geestelijke werelden en mogelijkheden met de menselijke in een zij het wat verre toekomst redelijk verondersteld mag worden.

Het is niet de ondergang van de wereld die u op het ogenblik ziet, ook als u geen raad weet met alle vreemde kwaliteiten die de mensen erfelijk in zich schijnen te dragen, de neiging tot gewelddadigheid, tot destructie en al dat andere. Ik meen, dat een groot gedeelte hiervan een uiting is van onbehagen juist omdat de persoonlijkheid nog niet de mogelijkheid heeft de door het genetisch geheugen toch reeds vastgelegde kwaliteiten zo te ontwikkelen dat men zelf daarmee in vrede kan leven.

Er is een te groot verschil tussen het redelijke wereldbeeld en het onbewust ervaren wereldzijn. Het is duidelijk dat, gezien de verdere ontwikkeling die op dit moment plaatsvindt, steeds meer kwaliteiten worden overgebracht waardoor andere waarnemingmogelijkheden dan de zuiver zintuiglijke worden benadrukt.

Ik meen ook te mogen aannemen, dat incarnerende geesten een steeds toenemende voorkeur zullen tonen voor juist deze voertuigen, zodat wij als vanzelf een selectie krijgen. Door deze selectie zal een vernieuwing van de mensheid naar een volgende trap van beschaving en bestaan mogelijk zijn, terwijl toch alle grondwaarden die ontstaan zijn vastgelegd blijven zelfs in de kleine stoffelijke deeltjes, in de ingewikkelde moleculair structuur die men tegenwoordig nog steeds als eigenschapbepalend zonder meer beschouwt.

DISCUSSIE

Vraag: Wat zijn bij klonen van twee vrouwelijk eicellen de specifieke problemen voor de te incarneren geest? Evenzo bij toekomstige diepvries reageerbuis kinderen?

Antwoord: De moeilijkheid is, dat er een verminderde keuzemogelijkheid is ten aanzien van de beïnvloeding die je hebt als geest op het voertuig dat je in beslag gaat nemen. Je hebt dus minder mogelijkheid om het voertuig aan te passen aan je specifieke wensen. Wat betreft de reageerbuis kinderen: in de periode dat een embryo geheel in de reageerbuis tot rijpheid wordt gebracht, ontbreekt natuurlijk helemaal het psychische klimaat dat de moeder normalerwijze geeft. Dit betekent, dat er een versterkte nadruk komt te liggen op de eigen herinneringen van de geest, terwijl het bovendien de vraag is of eventueel de geboorteschok (het geboortetrauma) zo sterk zal zijn als bij een normale geboorte. Blijft ook dat achterwege, dan krijgen we een sterke vermenging van herinneringen aan vorige levens met de huidige werkelijkheidswaardering en dat zou kunnen leiden tot een bijna apathische benadering van alles wat nu is.

Vraag: Bij de celregressie kan men met een speciale regressietechniek teruggaan tot ± 4 à 5 generaties. Dit is vooral bij emoties van belang. Hoe is in het gevoelsleven deze celconditionering therapeutisch te beïnvloeden bv. bij melancholie.

Antwoord: Ik zou het zo willen zeggen: als je te maken hebt met deze herinneringen, dan is het eerste dat je zou moeten doen, ze uit het onderbewustzijn naar het bewustzijn verplaatsen. Vanaf dat ogenblik namelijk zijn ze voor het bewustzijn manipuleerbaar. Ze kunnen beschouwd worden en zijn dus geen onderdrukte factoren. Wanneer voor bepaalde afwijkingen een verklaring is gevonden, dan is het gemakkelijker mogelijk om deze met inzet van je gehele persoonlijkheid te bestrijden en eventueel aan te passen aan je werkelijke behoeften en mogelijkheden.

Zeer algemeen gesproken is het erg belangrijk dat de meest emotionele belevenissen uit het verleden op het ogenblik dat ze traumatisch gaan werken in het heden eventueel kenbaar worden gemaakt. Daarnaast zou men natuurlijk het best iemand kunnen confronteren met een zeer levendige herbeleving van het vroegere feit, ook als dit psychisch pijnlijk en vaak zelfs traumatisch zal zijn. Als je dit naar het bewustzijn kunt verplaatsen en de beleving volledig kunt doorvoeren, dan kan geestelijk gezien afstand worden genomen van deze invloed. De geest kan compenserend gaan werken, terwijl gelijktijdig de verstoring op de innerlijke en ook de emotionele balans minder sterk zal zijn. De therapie zou dus volgens mij gericht moeten zijn op a. het bewust maken van de oorzaak, b. een herbeleving van de emoties voor zover ze mogelijk de oorzaak waren tot de huidige fouten, eventueel de huidige afwijkingen. c. een bespreking van het geheel, inclusief de emoties en een suggestieve benadering waardoor men deze gaat zien als iets uit het verleden dat in het heden eigenlijk niet meer past. Het eindresultaat zal zijn, een beheersbaarheid van de afwijking waardoor ze kan worden overwonnen in geval van noodzaak en op den duur slijt uit conditionering. Dat is de normale regressietechniek.

Vraag: Wat voor relatie bestaat of zal er bestaan, als men genetische manipulaties met de niet-stoffelijke lichamen of met het stoffelijke lichaam toepast?

Antwoord: Deze vraag kan ik niet begrijpen omdat een genetische manipulatie altijd stoffelijk moet zijn. Wat geestelijk gebeurt, is het volgende; stel u voor een stam. Op deze stam komen eigenschappen voor. Sommige als bladeren aan twee kanten, dus een paar. Hier en daar zit er echter ook een enkel blad aan deze kant, een enkele aan gene kant. Dan kan de geest ervoor zorgen dat de factoren die niet aanvaardbaar zijn (en die enkel zijn) worden onderdrukt. Je kunt ze a.h.w. grotendeels laten verwelken. De herinneringen die daaraan vastzitten kun je echter daarmee niet uitwissen. Het celgeheugen blijft dus wel aanwezig, maar je kunt de vorming van de cel volgens deze kwaliteit onderdrukken. Aangezien het hier vaak een aanmerkelijk aantal eenzijdige factoren pleegt te betreffen, is het dus voor een deel mogelijk de lichamelijke structuur en de daarmee ook een deel van het lichamelijke karakter geestelijk te beïnvloeden en aan te passen aan de behoefte van de geest. De voertuigen die de geest heeft, zoals levenslichaam, astraal lichaam en dergelijke worden echter opgebouwd in over-

eenstemming met de groei van het lichaam. Ze zullen dus altijd aan de feitelijke vorm daarvan na de manipulatie zijn aangepast.

Vraag: Is de biologische celfusie ook een soort genetische manipulatie? Wat kan men daarvan verwachten?

Antwoord: Ik moet zeggen dat ik wat dit betreft niet op de hoogte ben. Maar als ik te maken heb met een celfusie, dan zal het duidelijk zijn dat, als er twee gelijke cellen zijn, je eigenlijk niets krijgt. Je krijgt alleen weer een sterke verdelingsdrang of - in het geval dat beide cellen werkelijk in elkaar zouden opgaan - een vervlechting van de celkernen. In dit geval dus een versterking van alle factoren die veelzijdig of dubbelzijdig aanwezig zijn. Als je twee ongelijke cellen met elkaar zou verknopen, dan ben ik bang dat je te maken krijgt ofwel met een dominantie van één van beide celtypen, dat is denkbaar, dan wel met een feitelijke ondergang of wildgroei van beide cellen.

Vraag: U acht menging van rassen gunstig. Wat denkt u van menging tussen aardse en niet-aardse rassen? Kunnen, indien deze mengingen mogelijk zijn, hierdoor z.g. sprongvariëaties optreden?

Antwoord: Indien die vermengingen mogelijk zijn, dan moet er sprake zijn van een dermate grote genetische compatibiliteit (verenigbaarheid) dat er in het celgeheugen wel een groot aantal varianten denkbaar worden, zodat mentaliteitsbeïnvloeding en conditionering van gedrag inderdaad een zeer sterke invloed kunnen hebben, maar dat we in de zuiver lichamelijke kwaliteiten, behalve misschien wat verschillen in kleur en eventueel lichaamsbouw, daarvan niet al teveel zullen merken. Bovendien zou bij een dergelijke menging het aantal eenzijdige factoren nog veel groter zijn dan normaal het geval is. Dit betekent een grotere manipuleerbaarheid voor een incarnerende geest. Sprongmutaties zou ik hiervan niet willen verwachten. Wel verwacht ik dat hieronder een versnelde ontwikkeling in een bepaalde richting mogelijk wordt voor degenen die deze vreemde genetische waarden ingebracht hebben gekregen.

Vraag: Is dit in het verleden al gebeurd zoals bv. Von Daniken beweert?

Antwoord: Het spijt mij, dat u juist deze autoriteit citeert. Ik moet nu zeggen: zo is het niet gebeurd.

Vraag: En als ik die autoriteit weglaat?

Antwoord: Het is inderdaad in het verleden meermalen voorgekomen dat de eigen genetische stam op aarde is beïnvloed door genetische waarden uit de ruimte. U vindt er zelfs in de Bijbel iets van terug. Daar wordt namelijk op een gegeven ogenblik beweerd dat de zonen des hemels de dochters van de aarde tot zich namen. Waarbij ongetwijfeld het sterk op het mannelijke gerichte karakter van de geloofsvorm verantwoordelijk is voor deze formulering. Dat wil ik er nog bijvoegen.

Vraag: U had het over het verleden. Kunt u iets over de toekomst zeggen?

Antwoord: Voorlopig zie ik daar nog niet veel in. Ik geloof ook niet aan directe contacten met ruimtevaarders op meer openlijke wijze, waarbij dergelijke vermengingen als normaal en het resultaat op aarde als blijvend zouden kunnen voorkomen. Dat duurt zeker nog een paar honderd jaar voordat de menselijke mentaliteit zich zover heeft aangepast dat ze zelfs maar in staat is een vreemde zonder haat of vrees te aanvaarden. Want als er op het ogenblik een vreemde apostel uit de ruimte hier op aarde zou wandelen, dan is de kans heel groot dat hij met atoombommen zou worden begroet.

Vraag: Hoe komt het, dat een huilende pasgeboren baby weer stil wordt, als hij zijn eigen huilen op een tape hoort, terwijl het huilen van andere baby's hem laat meehuilen?

Antwoord: Kijk, als hij zichzelf weer hoort, dan denkt hij; het gebeurt al, dus ik hoef mij geen moeite meer te geven. Dat is een instinctieve reactie die we heel vaak terugvinden bij dieren. Daar staat weer tegenover, als een ander zichzelf kenbaar maakt, dan probeer je daar boven uit te komen om jezelf kenbaar te maken. Dat is het resonantie-effect dat je bij baby's ziet, maar dat je nog veel sterker hebt in stille nachten, wanneer een hond begint te blaffen. Dan denken de mensen: dat is communicatie. Dat is helemaal niet waar. Een hond laat van zich

horen. Een andere laat horen dat hij er ook is en een derde denkt, als ik het iets harder doe, dan weten zij tenminste dat ik er ook ben en kunnen zij ophouden. Dat geloven ze niet van elkaar en dus blijven zij doorgaan. De verklaring is dus betrekkelijk eenvoudig.

Vraag: Heeft dement worden iets te maken met erfelijkheid?

Antwoord: Neen. Dementie is eigenlijk celverval. Dit heeft weinig met erfelijkheid te maken. De zwakke punten die je hebt - en die heeft elke persoon - kunnen natuurlijk sterker onder druk komen te staan door een bepaalde manier van leven of bepaalde problemen waarmee je wordt geconfronteerd. In dergelijke gevallen zal dementie inderdaad snel optreden. Heb je erfelijke aanleg voor bv. vernauwing van aderen, het vaatstelsel, dan is ook de kans dat dementie optreedt door verminderde doorbloeding eveneens groter geworden. Maar je kunt niet zeggen dat dementie zonder meer erfelijk is. Dementie en zelfs dementia praecox (zwakzinnigheid) zijn in feite niets anders dan slijtageverschijnselen waarbij over het algemeen bloedsomloop plus eventuele spierreacties weliswaar de dementie helpen bevorderen, maar waarvan de feitelijke oorzaak ligt in spanningen - hetzij zuiver lichamelijke hetzij geestelijke - waaraan de persoon onderworpen is geweest en wel speciaal op die punten waar men lichamenlijk gezien al zwak was.

EPILOOG

Vrienden, wij hebben ons best gedaan. U ook. U hebt erg hard gezocht naar de juiste vragen om ze toch nog te kunnen stellen. Ik kan zeggen, dat we in ieder geval een klein beeld hebben gekregen van een erfelijkheid die gelijktijdig ook een mate van doelmatigheid heeft. Ik meen, dat het erg belangrijk is dat u dit begrijpt. Erfelijkheid is niet alleen maar een kwestie van de familie. Het is doodgewoon een instrument waarmee de mensheid voortdurend, zich aanpassend en aan de andere kant tevens geremd door het genetische geheugen, zich kan ontwikkelen in een richting die binnen het kader van zijn eigen wereld op dat moment mogelijk is. Als een wereld te snel en te sterk verandert, betekent diezelfde erfelijkheid dat je je niet tijdig zult kunnen aanpassen. Daardoor zien we steeds weer in de historie hoe bepaalde rassen verdwijnen, maar ook hoe bepaalde z.g. mutaties daarvan wel blijven voortbestaan. Dat betekent eenvoudig dat alleen door onverwachte wijzigingen binnen enkele leden van een bepaalde soort deze zich kunnen instellen op nieuwe omstandigheden, terwijl het merendeel niet in staat is de wereld nog als levensvatbaar te ervaren. Voor de mensheid blijkt het aanpassingsvermogen een van de belangrijkste factoren te zijn. Dat de mens zich op dit moment kan beschouwen als het op aarde heersende ras heeft de mens zeker te danken aan zijn vermogen om ook genetisch dermate snelle aanpassingen en veranderingen te ondergaan dat hij daardoor in steeds veranderende milieuomstandigheden, onder steeds veranderende levenscondities en ook psychische belastingen zichzelf kan blijven handhaven.

Het belangrijkste punt van al datgene wat ik met u heb besproken is wel de geestelijke aanpassing. De aanpassing aan de werelden die u op dit moment nog niet zintuiglijk kunt ervaren, maar die voor sommigen van u zo nu en dan al werkelijkheid worden. Ik geloof, dat we in het geheel van alle erfelijkheid de nadruk moeten leggen op de toename van deze factor in de mensheid. Want het zal u duidelijk zijn dat bij een zuiver materialistische beschouwing de mensheid alleen maar kan voortgaan met zichzelf te gronde te richten. Daar waar echter een steeds grotere gevoeligheid voor andere waarden ontstaat, zal de mens zijn gedrag kunnen aanpassen, zijn erfmassa eventueel ook kunnen aanpassen en zo komen tot een nieuwe wijze van menselijk bestaan, die geheel in overeenstemming is met nieuwe mogelijkheden van zijn en met de mogelijkheden van geestelijke openbaring die in de wereld ongetwijfeld steeds belangrijker worden.

Dat ik juist deze nadruk heb gelegd en weinig of niets heb gezegd over Mendel, over de erfelijkheidsoverdracht zoals die in zijn wetten en regels is vastgelegd, is te danken aan het feit dat ik aanneem, dat niemand die een dergelijk onderwerp wil aanhoren over deze zeer simpele grondwaarden, niet is geïnformeerd. Zou dit bij u het geval zijn, dan kunt u dat naslaan in elke encyclopedie, terwijl er ook voldoende eenvoudige leerboekjes zijn waarin u het beeld kunt krijgen van deze erfelijkheidsoverdracht, deze beïnvloeding van genen en al

wat u daarmee tot stand kunt brengen. Dus de manipulatie en alle mogelijkheden die erbij te pas komen daarover kunt u wel het een en ander lezen en horen. Daar heeft u mijn commentaar niet bij nodig.

Wat u mijns inziens wel nodig heeft is begrip voor de wijze waarop de geest bij de keuze van een voertuig zeer sterk mede bepaald worden door de eigen uitstraling van de bevruchte eicel. De geest is sterk afhankelijk van het in de eicel aanwezige genetische geheugen. Het type van de geest zal meestal passen bij de ervaringen die door de voorouders al werden vastgelegd. Dit houdt in; een beperking aan de ene kant van incarnatiemogelijkheid. Aan de andere kant betekent het echter dat, naarmate je bewuster wordt er meer passende incarnaties kunnen worden gevonden, zodat het doel van het leven - dat o.i. bewustwording is - steeds juister en beter zal kunnen worden vervuld. Ik neem aan dat, wanneer geestelijke waarden voor de mensheid weer een veel grotere rol gaan spelen, vooral als dit op meer bewust vlak gebeurt, zelfs een zeer sterke vooruitgang van bewustzijn geestelijk zal kunnen worden bereikt. Dan is het duidelijk, dat daardoor het aantal geesten dat een werkelijke incarnatienoodzaak ervaart op aarde zal afnemen.

Voor degenen die vrezen dat de wereld zal dichtgroeien tot ze alleen maar staanplaatsen heeft: de ontwikkelingen van het heden maken het aanvaardbaar dat getalsmatig althans de wereldbevolking binnen ongeveer 150 jaar begint terug te lopen en dat een voortdurende afremming van de bevolkingstoename reeds nu gaande is. Dit houdt ook in dat we een selectie krijgen. Bij deze selectie zal ongetwijfeld een rol spelen dat de voortplanting van degenen die geestelijk en lichamelijk daartoe het best in staat zijn tevens betekent: kinderen een betere incarnatiemogelijkheid geven.

Als de mensheid op aarde wil groeien naar volmaaktheid, naar werkelijk "de kroon van de schepping" worden, dan zal dit moeten gebeuren zowel via de wegen van erfelijkheid en genetische ontwikkeling als door een steeds bewustere incarnatiekeuze vanuit de geest. Deze mogelijkheden bestaan. En juist omdat ze bestaan moeten wij de toekomst niet al te donker inzien. Er is licht. Er is zinrijkheid. U leeft in een periode van verandering en overgang? Dat is niet erg. Maar probeer u dan vooral niet bang te zijn voor die verandering, opdat u deze waarde niet vastlegt in uzelf, en voor zover u daartoe in staat bent die erfelijk over te dragen aan degenen die na u komen.

Juist alle begrip, alle vrede, alle aanvaarding van verandering die in deze tijd kan worden uitgestraald en aan anderen worden overgebracht zullen bevorderen dat het geheugen dat cellulair wordt overgebracht steeds meer ook deze waarden bevat en daardoor steeds een betere aanvaarding van werkelijke veranderingen mogelijk maakt. De rijpheid van de mensheid is aanstaande. Het is een heel lange weg geweest, maar nu is men bijna zover dat de mensheid een periode van rijpheid kan binnentreden waarbij de huidige puberteit in feite ten einde komt. Alles wat op aarde gebeurt, hangt hiermee samen. Het geheel van het menselijk leven is door de Groten die daaraan leiding geven mede gericht op dit scheppen van mogelijkheid tot rijp leven op aarde.

Wanneer u wordt geconfronteerd met moeilijkheden en zorgen, wanneer u wordt geconfronteerd misschien ook met onevenwichtigheden, denk daaraan. U bent een trapje verder op de weg voor zover het stoffelijk betreft. Geestelijk gezien: elke ervaring die u opdoet en die u werkelijk weet te verwerken, geeft u de mogelijkheid tot een bewuster kiezen, als u eventueel toch nog zou incarneren. Voor u hoop ik dan wel dat dat niet binnen afzienbare tijd zal geschieden. Ik wens u allen een periode van herstel en rust in de geest, zodat u bewust kunt kiezen voor een toenemende genetische evenwichtigheid en een bevordering van juist die kwaliteiten en eigenschappen die misschien niet het stoffelijke succes bevorderen, maar wel de geestelijke rijpheid en daarmee de evenwichtigheid die voor het geheel van de mensheid zo belangrijk is.